

**«ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΝΤΙΟ...»**

Δάκρυα στα μάτια των παιδιών,  
αίμα κόκκινο σαν τριαντάφυλλο που με τα τρυφερά του αγκάθια  
πλήγωσε τα τρυφερά δάχτυλα.  
Κούραση, απελπισία αλλά και ελπίδα.  
Φουρτουνιασμένη θάλασσα,  
σκοτεινιασμένο λιμάνι,  
αναμνήσεις που χαράζουν την καρδιά τους.  
Πίκρα, πόνος, ξεριζωμός, μοναξιά.  
Φόβος, τρόμος και σιωπή αντηχεί στην αδειανή πλατεία,  
ενώ γοργά βήματα βαίνουν στην πορεία προς το άγνωστο.  
Στα μάτια καίγεται ο πόνος,  
στα μάτια μιλάει ο ψίθυρος  
και στα συννεφιασμένα πρόσωπα κλαίει η μοίρα.  
Μα μια βοή ακούστηκε και ένας δυνατός αγέρας εφύσηξε  
και ξήλωσε τα όνειρα τους,  
όπως η κόρη στον αργαλειό της.  
Φωτιά περικυκλώνει την αγορά και τα σπίτια των ντόπιων,  
διψασμένη για εκδίκηση.  
Απόγνωση περιλούζει τα βλέμματα τους.  
Γκρεμίστηκαν τα μεγαλεία τους, τα παλάτια και τα πλούτη τους,  
που μέχρι τότε θαύμαζαν και τιμούσαν γεμάτοι περηφάνεια.  
Όμως ο καπετάνιος φώναξε,  
ήρθε η ώρα τούτη.  
Αντίο άνθη, αντίο δέντρα και ακτές,  
αντίο και στους λευκοντυμένους γλάρους.  
Θα ξανανταμώσουμε μια μέρα,  
θα τα πούμε ξανά.  
Τώρα στα κύματα θα ταξιδέψω,  
τα σύννεφα θα δω,  
κι όταν αποκοιμηθώ στο κατάρτι,  
τα όνειρά μου θα με φέρουν πάλι εδώ.

***Αλεξίου Γ. Άννα***